

карскитѣ слабости на завоевателитѣ, и поражението на самия Боемундѣ въ Темпийския проломѣ. Следъ смъртъта на Роберта (1088) на о-въ Кефалония всички завоевания били отново изгубени.

Нѣколко години по-късно балканскитѣ страни били обезпокоени отъ минаването на кръстоносци. Презъ пролѣтъта на 1096 год. първитѣ тълпи подъ предводителството на рицаря Валтеръ Голтака (*Gautier sans Avoir*) се явили въ Бѣлградъ; отъ тамъ искали да тръгнатъ по главния пѣтъ за Цариградъ. Още въ околноститѣ на града тѣ почнали да завличатъ стада отъ жителитѣ, тласкани повече отъ гладъ, отколкото отъ алчностъ. Селянитѣ, които се събрали съ орѣжие въ рѣка, натикали единъ отредъ отъ 140 души латинци, чиито предприятия изобщо се смѣтали за грабителски походъ отъ голѣмъ размѣръ, въ една усамотено стояща църква, която предали на огънь. По-нататѣшното преминаване вече не било тревожено. Отвждѣ Браничево тоя пѣтъ се отклонява отъ брѣга на Дунава и минава презъ знаменитата „*silva Bulgaria*“, еднообразна гѣста гора, само тукъ-тамъ прекъсвана отъ ливади и живописни долини. Византийцитѣ нарочно оставили тая усамотена мѣстностъ, като забранили строго на поданицитѣ си да сѣкатъ гори надлъжъ покрай пѣтя, понеже срещу неприятелскитѣ нашествия по-малко могли да разчитватъ на своитѣ войски, отколкото на мъжнотиитѣ, свързани съ тоя пѣтъ, съ тия неизмѣрими първобитни гори и непроницаеми храсталаци²⁴.

Наскоро следъ рицаря Валтеръ се явилъ монахътъ Петъръ Амиенски начело на 40,000 кръстоносци. Тѣхната необузданостъ била причина за една голѣма катастрофа, която се случила въ Нишъ. Като вървѣлъ край града, Петъръ преминалъ презъ моста на Нишава и спрѣлъ на лагеръ край лѣвия ѝ брѣгъ на голѣмата зелена ливада, гдето сега е разположенъ градътъ Нишъ. Стратегътъ Никита се условилъ съ него, че на хората му ще позволи да си набавятъ храна отъ града, който тогава съ древно-римски стени и кули още стоялъ на дѣсния брѣгъ, на мѣстото на днешната крепостъ; но затова кръстоносцитѣ трѣбвало да представятъ двама рицари като заложници. Пазарували и купували презъ цѣлия день, дори добродушнитѣ нишчани подарили много нѣща на латинцитѣ, безъ да имъ искатъ пари. Вечеръта заложницитѣ се върнали и нощъта преминала спокойно. Когато на следната сутринъ разтуряли лагера, около 100 души нѣмци, раздразнени предишния день отъ свадата си съ единъ българинъ, изтичали къмъ рѣката и подпалили седемъ мелници. Тогава въ града всички се дигнали, викали, че латинцитѣ не сж християни, а разбойници, които за доброто плащатъ съ зло. По заповѣдъ на Никита гражданитѣ грабнали орѣжие; кумански, печенежки и маджарски конни стрелци, които се намирили въ града, се спуснали подиръ кръстоносцитѣ и изпотрепали мнозина отъ тѣхъ въ ариергарда. Петъръ билъ вече далечъ напредъ, когато единъ пристигналъ бързо рицаръ му съобщилъ за станалото нещастие. Той се върналъ, но вече не можалъ да задържи кръстоносцитѣ. Искалъ да влѣзе въ преговори, обаче, около 1000 души се отдѣлили отъ войската и препуснали отъ споменатата ливада презъ моста къмъ градскитѣ врата. Гражданитѣ и войницитѣ имъ излѣзли насрѣща и страшна борба се завързала около моста. Много латинци били натикани въ рѣката, дѣто се издавили; други били хвърлени отъ моста; мнозина загинали подъ мечоветѣ, копията и стрелитѣ на българитѣ. Боятъ се свършилъ съ пълно поражение на кръстоносната войска, която се разпрѣснала по гори и планини. Почти случайно само началницитѣ се събрали отново на връхъ планината. Чрезъ сигнали отъ рогъ събирали малко по малко разпрѣснатитѣ; ала 10,000 души и 2,000 кола съ конетѣ били изгубени, въ това число и каруцата съ паритѣ, тъй усърдно събирани отъ Петра